

**Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
32,90+ 2,10 (GST) = 35 kan. dolarů
Cena 1.41 + 0.09 (GST) = 1.50 dolaru.**

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

*Datum, dokdy jsou
noviny předplacené,
je v pravém horním
rohu štítku!*

J Time
Committed
Á délai
convenu

Telefon: 416/530-4222
Fax: 416/530-0069
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 1.

(376.)

Vol. 17.

satellite **1-416**

**Thursday,
January 11,
2007**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

...a nepoklonili se tomu braku!

Je jakousi ironií, že člověk nemá ani čas se podívat na dokumenty, které v těchto dnech vysílala Česká televize k třicátému výročí vzniku Charty 77. Všechno to je už dávno, jako kdyby to ani nebyla pravda. Na černobílých záběrech se objeví Plastici, bytové divadlo, tehdejší mluvčí Charty 77. Signatáři vzpomínají, jejich přátelé přikyvuji a pár mladších zájemců poslouchá.

Ale zajímá to vůbec dnes ještě někoho, ten stále se opakující příběh poklony mocným? Tři mládenci Sidrach, Mizach a Abdenago se mají poklonit soše krále Nabuchodonozora, neučiní tak, raději podstoupí dobrovolně smrt, ale paradoxně, Bůh je zachrání i z pece ohnivé, jak se dovídáme v Danielově proroctví. Satan slibuje Ježíšovi všechna království na zemi. Nepochodil... To je pro změnu již Nový zákon.

Jan Hus má odvolat, projevit respekt před koncilem a poklonit se, ale je na to dost vzpurný; ani on se nepokořil před světskou mocí, ale pouze před Bohem. Jeho kolega Jeronym Pražský kličkuje, potká ho stejný osud; i on skončil na hranici.

Zdá se, že dějiny jsou spravedlivé, zachycují pouze příběhy nepoklonění se. Příběhy vzdoru.

Není to pravda, i v tom jsou nespravedlivé. Mnozí, kteří vzdorovali upadli v zapomenutí, zrovna tak jako ti, kteří se patolízalsky přátelili s těmi u vesla. Gustáv Husák se v památném roce 1977 pokusil o proroctví, že *Charta 77* skončí na smetišti dějin. Neskončila. Za to by však mnozí chtěli vymazat či pozměnit historické záznamy a podpisy pod *Antichartou*. Také je již na to pozdě. Tato kapitola je uzavřená.

Před časem se pokoušel jeden příležitostný dopisovatel doložit, že slavný zpěvák nepodepsal *Antichartu*.

Argumentoval tím, že jeho jméno uvedlo *Rudé právo* a to že vždycky lhalo. Má to svou logiku. Ale pokud tomu tak bylo, tak zpěvák měl dost příležitostí TEHDY prohlásit, že nic takového nepodepsal, že nepatří do partičky antichartistů. Jenže jemu vyhovovaly prebendy, které za to pobíral. Inu přišel o něco jiného, možná o něco důležitějšího.

Pak znám i případ opačný. Jeden básník v euforii nad vznikem *Charty 77* připojil podpisy dvou svých přátel, kteří sympatizovali s tímto hnutím. Ti se o svém podpisu dověděli až z Hlasu Ameriky. Než se vše vysvětlilo, nastalo mezi chartisty zděšení. V první chvíli se předpokládalo, že se jedná o velmi rafinovanou provokaci StB. Pak se ti dva, i když to nebylo pro ně lehké, k Chartě přihlásili a nikdo to z těch dokumentů nevymaže. Nevymaže to ani z jejich životů, které se radikálně změnily.

Nešlo tedy o zápas play-off, kdy poražený končí na smetišti dějin mezi Husákem a chartisty, ale co v tu dobu vystihl akademik Sacharov - o souboj mravní, a co jeho krajan spisovatel Alexandr Solženicyn nazval „životem v pravdě“.

V té orwellovské době jsme se nechtěli jednoduše poklonit tomu braku a odměnou nám byly příběhy, o kterých dnes chartisté vyprávějí v televizi, ale které dnes bohužel již nikdo nechápe.

Nedávno jsem četl jakousi úvahu, kde pisatel srovnával Orwella s Huxleyem. Přiznávám se, že mi to napadlo již předtím. Oba žili zhruba ve stejné době (v první polovině dvacátého století). Zatímco Orwell má strach z totality, která nás zničí, Huxleyho obavy jsou v tom, že se zničíme sami. Místo nedostatků požitků nás zničí jejich nadbytek. Místo nedostatků informací nás zničí množství informací. Informací, kterým chybí vnitřní prožitek. Za kterými by byl příběh.

Pro mnoho lidí bylo takovou nadbytečnou informací i zpráva o tom, že před třiceti léty vznikla *Charta 77*. Jak se nepoklonit tomu dnešnímu braku, kdy život již je bez příběhu, to by byl námět pro *Chartu 2007*.

Cítát *nepoklonit se tomu braku*, jsem si vypůjčil od básníka Dylana Thomase. Jeho báseň však končí slovy: *Sláva buď našim odvážným srdcím!*

Mějme tedy odvážná srdce podobně jako před třiceti léty a vydejme takový manifest, ale do *Huxleyovské doby*.

Mějme tuto odvahu v roce 2007, nikoliv kvůli dějinám, ty si tohoto směšného pokusu těžko všimnou, ale kvůli nám samým, kvůli našemu příběhu, kvůli našemu životu. Stojí to za to!

Aleš Březina

**NEJEN JIŘÍ GRUNTORÁD Z LIBRI PROHIBITI,
ALE I REDAKCE SATELLITU PŘEJE VŠE NEJLEPŠÍ V ROCE 2007!**

Mám pravdu, protože tady sedím

Charta 77 slaví v lednu třicet let od doby svého vzniku. Kolem petice, která upozorňovala tehdejší československou normalizační vládu, že nedodrží lidská práva, ač se k tomu v Helsinkách zavázala, se utvořilo volné sdružené disidentů nejrůznějších názorů i generací.

Když se moc pokoušela nebezpečnou iniciativu co nejrychleji veřejně diskreditovat, označila chartisty mimo jiné za „ztroskotance a zaprodance“. Pro někoho *Charta 77* představuje už pouhou kapitolu z učebnice historie nebo muzeum živých a podivuhodných figurín, kteří kdysi museli žít pro ideály a být dostatečně šílení, aby podepsali. Jiným chartisté připomínají špatné svědomí a minulost, na kterou by nejraději „zapomněli“. Naopak těm z někdejších signatářů, kteří se po listopadu 89 dostali k moci, se závidí jejich prebendy - zvláště pokud se částečně svého chartistického kreditu zpronevěřili.

Nad tímto výročí se jásat dvakrát nebude - spíše jen rozpačitě a ostudně přešlapovat. Mimoděk jej mezi svátky připomenul i prezident Václav Klaus, který těsně před koncem roku odmítl jmenovat nově navrženou Topolánkovu vládu a hlavně jejího ministra zahraničí Karla Schwarzenberga, který kdysi právě ony „zaprodance“ podporoval z Vídně, aby lépe snášeli život policejních represí. Vyjádřil obavu, že by dostatečně nehájil naše národní zájmy a nebyl dost loajální, protože je „spojen s Českem pouze menší částí svého života i majetku“.

Je možné stejně demagogicky (!) diskutovat o tom, kolik politiků, manažerů transformujících se firem a bank bylo po převratu, řečeno s Klausem, loajálních k českých zájmům. A jak je na tom vídeňský kníže a český senátor (!), který u nás vydává nevýdělečný týdeník a podporuje řadu kulturních aktivit. Možná Klaus jen nechtěl nahlas říct, že Schwarzenberg je pro něj nepřijatelný kvůli svému dvouletému působení ve funkci kancléře prezidenta Václava Havla. A že tedy byl částí oněch hradních kruhů, proti nimž Klaus bojoval s neústupností dřívějších učitelů, kteří nutili žáky s dlouhými vlasy se ostříhat.

Nicméně v Klausových slovech ožil tón třicet let staré rétoriky, která se snažila diskreditovat chartisty, když stejně útočila na národní cítění. Líčila je jako outsidersy a zaprodance cizáků, aby z nich šel strach a vypadali jako ti, kteří inkasují západní peníze. Dnes je jiná doba, ale jde o stejnou logiku štamgastského stolu vesnické hospody: Já mám pravdu a můžu tady sedět, protože jsem tu každý večer, zatímco ty jsi z města. Ale vláda štamgastů - to už je Kocourkov.

Michal Procházka - Praha
